

Náklady řízení

Rozhoduje-li soud po kasačním rozhodnutí Nejvyššího soudu o náhradě nákladů řízení, je povinen zohlednit důvod, který vedl jej k zamítnutí žaloby. Důvod zamítnutí žaloby umožní při posuzování úspěchu či neúspěchu ve věci rozlišit, zda jde o rozhodnutí ve prospěch žalobce či žalovaného.

Měl-li žalobce v řízení po kasačním rozhodnutí Nejvyššího soudu plný úspěch, neboť obdržel plnění, které žalobou požadoval a v jeho prospěch vyznělo i odůvodnění rozsudku soudu, je mu třeba přiznat náhradu nákladů řízení podle zásady úspěchu ve věci (§ 142 odst. 1 o. s. ř.) za ty úkony právní služby, které v této části řízení účelně vynaložil.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. III.ÚS 2045/24 ze dne 25.9.2024)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti Ing. J.V., zastoupeného JUDr. R.N., LL.M., advokátem, se sídlem P., proti výroku II rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 2. února 2023 č. j. 5 Cmo 15/2019-534, za účasti Vrchního soudu v Olomouci, jako účastníka řízení, a obchodní společnosti CYRRUS, a. s., se sídlem B., zastoupené Mgr. M.V., advokátem, se sídlem P., jako vedlejší účastnice řízení, tak, že výrokem II rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 2. února 2023 č. j. 5 Cmo 15/2019-534 bylo porušeno ústavně zaručené právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Výrok II rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 2. února 2023 č. j. 5 Cmo 15/2019-534 se ruší.

Z odůvodnění:

I. Skutkové okolnosti posuzované věci a obsah napadeného rozhodnutí

1. Stěžovatel se ústavní stížností domáhá zrušení výroku II o náhradě nákladů řízení v záhlaví uvedeném rozhodnutí s tvrzením, že jím bylo porušeno jeho ústavně zaručené právo na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"), resp. právo na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva"), jakož i právo na právní pomoc podle čl. 37 odst. 2 Listiny a právo na ochranu vlastnictví podle čl. 11 odst. 1 Listiny.

2. Stěžovatel (žalobce) se žalobou po vedlejší účastnici řízení (žalované) domáhal zaplacení částky ve výši 2 998 261,20 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody. Tu měla stěžovateli způsobit vedlejší účastnice řízení v důsledku nedodržení pravidel pro obchodníka s cennými papíry stanovených v § 15 zákona č. [256/2004](#) Sb., o podnikání na kapitálovém trhu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o podnikání na kapitálovém trhu").

3. Krajský soud v Brně (dále jen "krajský soud") rozsudkem ze dne 10. 8. 2018 č. j. 21 Cm 186/2013-315 ve znění opravného usnesení ze dne 9. 11. 2018 č. j. 21 Cm 186/2013-324 žalobu stěžovatele v celém rozsahu zamítl (výrok I) a stěžovateli uložil povinnost zaplatit vedlejší účastnici řízení náhradu nákladů řízení ve výši 329 286,60 Kč (výrok II).

4. K odvolání stěžovatele Vrchní soud v Olomouci (dále jen "vrchní soud") v pořadí prvním rozsudkem ze dne 4. 4. 2019 č. j. 5 Cmo 15/2019-383 změnil rozsudek krajského soudu tak, že vedlejší účastnici řízení uložil povinnost zaplatit stěžovateli částku ve výši 1 494 770,95 Kč s

příslušenstvím (výrok I). Ve zbývající části, tj. co do částky 1 503 490,25 Kč s příslušenstvím, zamítavý rozsudek krajského soudu potvrdil (výrok II). Dále rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III), neboť úspěch a neúspěch stěžovatele a vedlejší účastnice řízení byl v podstatě stejný [srov. § 142 odst. 2 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "o. s. ř.")]]. Vrchní soud dospěl k závěru, že vedlejší účastnice řízení svým jednáním porušila povinnosti obchodníka s cennými papíry podle § 15 odst. 1 a 2 zákona o podnikání na kapitálovém trhu a dovedl i příčinnou souvislost mezi porušením povinnosti a skutečně vzniklou škodou, kterou spočítal na částku 2 989 541,90 Kč (tedy méně než žalobou požadoval stěžovatel). Vrchní soud ovšem současně dodal, že na vzniklé škodě se podílel i stěžovatel, který byl po vyplnění dotazníku investora vyhodnocen jako zkušený zákazník. Vzhledem k tomu, že stěžovatel slepě důvěřoval dokumentaci vedlejší účastnice řízení a současně neověřoval, zda je či není s jeho prostředky na účtu vedlejší účastnice řízení disponováno, stanovil vrchní soud podíl stěžovatele na vzniklé škodě ve výši 50 %.

5. Na základě dovolání vedlejší účastnice řízení byl tento v pořadí první rozsudek vrchního soudu v měnícím výroku I ve věci samé a ve výroku III o náhradě nákladů řízení zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2021 č. j. 27 Cdo 3561/2019-424. Důvodem pro zrušení rozsudku bylo, že vrchní soud bez náležitého zdůvodnění neprovedl vedlejší účastnicí řízení navržený důkaz svědeckou výpovědí.

6. Výrok II prvního rozsudku vrchního soudu nebyl napaden dovoláním a nabyl samostatně právní moci. Po nabytí právní moci výroku II prvního rozsudku vrchního soudu a ještě před vydáním kasačního rozsudku Nejvyššího soudu uhradila vedlejší účastnice řízení stěžovateli částku ve výši 1 494 770,95 Kč s příslušenstvím.

7. Následně vrchní soud v pořadí druhým a stávající ústavní stížností napadeným rozsudkem ze dne 2. 2. 2023 č. j. 5 Cmo 15/2019-534 potvrdil rozsudek krajského soudu, jímž byla žaloba zamítnuta v rozsahu částky ve výši 1 494 770,95 Kč s příslušenstvím (výrok I) a rozhodl, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II). O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 2 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř., neboť úspěch stěžovatele a vedlejší účastnice řízení vyhodnotil opět jako stejný.

8. I v pořadí druhý rozsudek vrchního soudu napadla vedlejší účastnice řízení dovoláním, které bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 18. 4. 2024 č. j. 27 Cdo 1856/2023-592 odmítnuto jako nepřijatelné.

9. Stěžovatel podal proti výroku II v pořadí druhého rozsudku vrchního soudu o náhradě nákladů řízení dne 15. 5. 2023 ústavní stížnost, která byla usnesením Ústavního soudu ze dne 19. 12. 2023 sp. zn. IV. ÚS 1309/23 odmítnuta podle § 43 odst. 1 písm. e) zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), pro nepřijatelnost (předčasnost z důvodu dovolání podaného vedlejší účastnicí řízení - viz výše).

10. Za dané situace (po rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání vedlejší účastnice řízení) podává stěžovatel proti výroku II v pořadí druhého rozsudku vrchního soudu o náhradě nákladů řízení opětovně ústavní stížnost.

II. Argumentace stěžovatele

11. Stěžovatel namítá porušení svých shora uvedených ústavně zaručených práv. Stěžovatel se domáhá pouze zrušení výroku II v pořadí druhého rozsudku vrchního soudu, jímž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Nejprve rekapituluje skutkový stav, dosavadní průběh řízení a v něm vydaná rozhodnutí. Za podstatné považuje, že vrchní soud druhým rozsudkem stěžovateli opětovně

přisvědčil a potvrdil jeho úspěch v části, která byla předmětem řízení. Důvodem pro částečné potvrzení zamítavého výroku byla výhradně skutečnost, že žalovaný nárok již byl uhrazen, čímž odpadl předmět řízení. Dále poukazuje na to, že proběhne-li v jedné věci více nalézacích řízení, musí být úspěch účastníka posuzován pro každé řízení zvlášť. Předmětem řízení zůstal nárok na zaplacení částky 1 494 770,95 Kč s příslušenstvím, s nímž byl stěžovatel úspěšný, neboť vedlejší účastnice řízení plnila na základě pravomocného rozhodnutí. Stěžovateli tak měla být přiznána přinejmenším náhrada nákladů dovolacího a na něj navazujícího odvolacího řízení. Vrchní soud podle stěžovatele postupoval mechanicky a přepjatě formalisticky a odchytil se i od rozhodovací praxe Ústavního soudu [náleze ze dne 7. 9. 2011 sp. zn. I. ÚS 804/08 (N 152/62 SbNU 333) nebo ze dne 24. 2. 2021 sp. zn. I. ÚS 2890/20 (N 40/104 SbNU 412)]. Kromě toho stěžovatel namítá nedostatečné odůvodnění rozhodnutí vrchního soudu.

III. Vyjádření účastníka a vedlejší účastnice řízení, replika stěžovatele

12. Ústavní soud vyzval podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu účastníka a vedlejší účastnici řízení, aby se vyjádřili k ústavní stížnosti. Podle § 43 odst. 3 zákona o Ústavním soudu si dále od krajského soudu vyžádal spis sp. zn. 21 Cm 186/2013.

13. Vrchní soud ve vyjádření uvedl, že již ve svém prvním rozsudku ze dne 4. 4. 2019 č. j. 5 Cmo 15/2019-383 zohlednil podíl stěžovatele na způsobení škody, což se projevilo ve výroku o náhradě nákladů řízení, u něhož aplikoval § 142 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. Stěžovatelem odkazovaný náleze sp. zn. I. ÚS 804/08 nelze aplikovat, neboť nárok uplatňovaný stěžovatelem spočíval v materiální škodě, která je přesně vyčíslitelná, a nikoliv v imateriální újmě, u níž nelze výši škody jednoznačně stanovit. Závěr, že se na škodě v poměrné výši podílel i stěžovatel, nebyl pouhou úvahou soudu, nýbrž šlo o exaktní vyčíslení spoluúčasti stěžovatele na škodě jemu způsobené. Rovněž náleze sp. zn. I. ÚS 2890/20 neodpovídá skutkově nyní posuzované věci. Za situace, kdy byla Nejvyšším soudem zrušena část rozsudku vrchního soudu, kterou bylo žalobě vyhověno, došlo i ke zrušení navazujícího nákladového výroku. Proto bylo povinností vrchního soudu, aby po novém projednání a rozhodnutí věci (byť jen v části zrušené Nejvyšším soudem) rozhodl o nákladech řízení, a to řízení celého včetně již rozhodnuté části nároku, neboť o takovýchto nákladech nebylo dosud rozhodnuto. Vrchní soud po kasačním rozhodnutí Nejvyššího soudu přihlédl při rozhodování o nákladech řízení v souladu s ustáleným názorem Ústavního soudu [náleze ze dne 22. 7. 2010 sp. zn. II. ÚS 762/10 (N 148/58 SbNU 257)] ke všem okolnostem, které mohly mít vliv na stanovení povinnosti k jejich náhradě.

14. Vedlejší účastnice řízení považuje výrok vrchního soudu o náhradě nákladů za správný. Poukazuje na to, že jde toliko o náklady řízení, k jejichž přezkumu se Ústavní soud staví zdrženlivě. Zdůrazňuje, že pokud žalobce a žalovaný v řízení zčásti uspěli a zčásti neuspěli, pak se náhrada nákladů řízení stanoví rozdělením podle poměru úspěchu stran sporu ve věci ve vztahu k celému předmětu řízení. V nyní posuzované věci vrchní soud rozhodnutí o nákladech řízení správně vztáhl k celému předmětu řízení. Stěžovatel uspěl v polovině svého nároku, v polovině byla jeho žaloba zamítnuta.

15. Stěžovatel v replice nesouhlasí s argumentací obsaženou ve vyjádření vrchního soudu a vedlejší účastnice řízení. Opakovaně poukazuje na náleze sp. zn. I. ÚS 804/08, z něhož vyplývá, že termín úspěch ve sporu nelze vykládat mechanicky, náhrada nákladů řízení nezáleží jen na poměru úspěchu účastníků ve věci, ale je třeba přihlížet k tomu, zda je nárok důvodný a byl prokázán jeho základ. Zdůrazňuje, že nemohl při podání žaloby vědět, jaká bude jeho spoluúčast (spoluzavinění) a míra její výše závisela na úvaze soudu.

IV. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

16. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž bylo vydáno soudní rozhodnutí napadené ústavní stížností, a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen advokátem v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu a ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva (§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario).

17. Vzhledem k tomu, že stěžovatelova předchozí ústavní stížnost byla usnesením Ústavního soudu ze dne 19. 12. 2023 sp. zn. IV. ÚS 1309/23 odmítnuta pro předčasnost, bylo by odmítnutím spravedlnosti, pokud by nyní měla být ústavní stížnost odmítnuta pro opožděnost. Ostatně o možnosti podat novou ústavní stížnost byl stěžovatel informován v uvedeném usnesení.

V. Upuštění od ústního jednání

18. Ústavní soud podle § 44 zákona o Ústavním soudu zvážil, zda ve věci není třeba konat ústní jednání. Dospěl k závěru, že by to nepřispělo k dalšímu objasnění věci, než jak se s ní Ústavní soud seznámil z vyžádaného soudního spisu krajského soudu sp. zn. 21 Cm 186/2013 a z podání účastníků řízení. Nekonání ústního jednání odůvodňuje také skutečnost, že Ústavní soud nepovažoval za potřebné provádět dokazování.

VI. Vlastní hodnocení Ústavního soudu

19. Ústavní soud po seznámení se zaslánými podáními a obsahem spisu dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná.

VI. a) Obecná východiska pro přezkum nákladových výroků

20. Ústavní soud připomíná, že není součástí soustavy soudů [čl. 91 odst. 1 Ústavy České republiky (dále jen "Ústava")] a nepřísluší mu výkon dozoru nad jejich rozhodovací činností. Do rozhodovací činnosti soudů je Ústavní soud v řízení o ústavní stížnosti podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy oprávněn zasáhnout pouze tehdy, byla-li pravomocným rozhodnutím těchto orgánů porušena ústavně zaručená základní práva nebo svobody stěžovatele.

21. Stěžovatel se domáhá zrušení výroku o náhradě nákladů řízení. Z ustálené judikatury Ústavního soudu plyne, že samotný "spor" o náhradu nákladů řízení, i když může mít citelný dopad do majetkové sféry účastníků řízení, zpravidla nedosahuje intenzity způsobilé porušit jejich základní práva a svobody. Z toho pak plyne rezervovaný postoj Ústavního soudu k přezkumu nákladově nákladových výroků [srov. např. usnesení ze dne 1. 11. 1999 sp. zn. IV. ÚS 10/98, ze dne 4. 2. 2003 sp. zn. I. ÚS 30/02, ze dne 5. 8. 2002 sp. zn. IV. ÚS 303/02 (U 25/27 SbNU 307), ze dne 13. 10. 2005 sp. zn. III. ÚS 255/05 nebo nález ze dne 23. 3. 2021 sp. zn. IV. ÚS 998/20].

22. Rozhodování o nákladech řízení je však zároveň integrální součástí řízení jako celku, takže i při něm je nezbytné dbát práv účastníků na soudní ochranu a spravedlivý proces, jakož i ostatních ústavně zaručených práv [srov. např. nález ze dne 28. 5. 2013 sp. zn. II. ÚS 2570/10 (N 95/69 SbNU 457) nebo nález ze dne 15. 12. 2015 sp. zn. I. ÚS 887/15 (N 213/79 SbNU 433)]. Do rozhodovací činnosti obecných soudů zasáhne zpravidla až tehdy, je-li interpretace nebo aplikace ustanovení, týkajících se náhrady nákladů řízení obecnými soudy, projevem svévole, libovůle, nebo je-li v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, v důsledku čehož dochází k porušení práva stěžovatele podle čl. 36 odst. 1 Listiny [viz např. nálezy ze dne 21. 1. 2019 sp. zn. II. ÚS 1696/18 (N 8/92 SbNU 78), ze dne 13. 10. 2015 sp. zn. III. ÚS 411/15 (N 186/79 SbNU 111), ze dne 30. 10. 2014 sp. zn. II. ÚS 2417/13 (N 199/75 SbNU 239)]. Takové pochybení může vést i k zásahu do práva na ochranu vlastnictví podle čl. 11 odst. 1 Listiny [srov. např. nález ze dne 14. 8. 2019 sp. zn. I. ÚS 613/18 (N

VI. b) Vztažení obecných východisek na stávající věc

23. V nyní posuzované věci vrchní soud nepřiznal podle § 142 odst. 2 o. s. ř. žádnému z účastníků řízení náhradu nákladů řízení, neboť jejich úspěch a neúspěch vyhodnotil v kontextu celého řízení jako v zásadě stejný. Stěžovatel naproti tomu tvrdí, že uspěl v základu sporu a měla by mu být přiznána náhrada nákladů řízení přinejmenším za část dovolacího a následného opakovaného odvolacího řízení před vrchním soudem, které bylo zakončeno rozsudkem, jehož součástí je ústavní stížností napadený výrok o náhradě nákladů řízení. Ústavní soud stěžovateli přisvědčil.

24. Pro přehlednost je třeba nastínit, jak se vyvíjela procesní situace v průběhu sporu. V první etapě soudního řízení zakončené prvním rozsudkem vrchního soudu byl úspěch stěžovatele a vedlejší účastnice řízení v podstatě shodný. Poté, co krajský soud žalobu zcela zamítl, byl stěžovatel u odvolacího soudu úspěšný v částce 1 494 770,95 Kč s příslušenstvím (žalobě bylo měnicím výrokem vrchního soudu vyhověno) a vedlejší účastnice řízení byla úspěšná v částce 1 503 490, 25 Kč s příslušenstvím (žaloba byla zamítnuta, resp. byl potvrzen zamítavý rozsudek krajského soudu). V této části byla aplikace § 142 odst. 2 o. s. ř. a tomu odpovídající výrok rozsudku vrchního soudu, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů, bezesporu v pořádku.

25. Jinak tomu bylo v další (druhé) etapě řízení zahájené podáním dovolání vedlejší účastnicí řízení. Vzhledem k tomu, že výrok v pořadí prvního rozsudku vrchního soudu potvrzující zamítnutí žaloby stěžovatel nenapadl, nabyl samostatně právní moci a nadále už se o něj žádný spor nevedl. Předmětem dalšího řízení tak zůstala částka 1 494 770,95 Kč s příslušenstvím, k jejímuž uhrazení byla zavázána vedlejší účastnice řízení, která svoji povinnost po nabytí právní moci prvního rozsudku vrchního soudu splnila. Proti tomuto rozsudku (jeho vyhovující části) podala vedlejší účastnice řízení dovolání, jemuž Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 20. 4. 2021 č. j. 27 Cdo 3561/2019-424 vyhověl z procesních důvodů. Vrchní soud následně poté, co zopakoval a částečně doplnil dokazování, žalobu i v této části zamítl, resp. potvrdil zamítavý rozsudek krajského soudu. Mohlo by se zdát, že vedlejší účastnice řízení byla navenek úspěšná. Nicméně tak tomu není. Vrchní soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že byly splněny všechny předpoklady vzniku odpovědnosti vedlejší účastnice řízení za škodu, a to jak porušení zákonné povinnosti a vznik škody, tak i příčinná souvislost mezi porušením povinností a vzniklou škodou, protože je nárok stěžovatele vůči vedlejší účastnici řízení na zaplacení částky 1 494 770,95 Kč s příslušenstvím důvodný. Důvodem pro potvrzení zamítavého rozsudku krajského soudu byla podle judikatury Nejvyššího soudu pouze skutečnost, že vedlejší účastnice řízení uvedenou částku včetně požadovaného příslušenství stěžovateli v mezidobí již uhradila. Vzhledem k tomu, že v situaci, kdy vedlejší účastnice řízení plnila na základě pravomocného rozhodnutí vrchního soudu, které bylo posléze zrušeno, nepřicházelo s ohledem na znění § 96 odst. 6 o. s. ř. v úvahu zpětvzetí žaloby a zastavení řízení a vrchní soud musel rozhodnout výše uvedeným způsobem (potvrdit zamítnutí žaloby krajským soudem), i když tomu bylo z jiných důvodů, než bylo uvedeno v rozsudku krajského soudu (§ 219 o. s. ř.).

26. Výše popsáný průběh druhé etapy řízení má vliv na rozhodnutí o nákladech řízení. Vrchní soud měl zohlednit zejména skutečnost, že stěžovatel byl v řízení před Nejvyšším soudem a v druhém řízení před Vrchním soudem plně úspěšný. Poté, co vedlejší účastnice řízení plnila na základě pravomocného rozsudku vrchního soudu, který byl ovšem následně zrušen kasačním rozhodnutím Nejvyššího soudu, ztratil možnost disponovat s řízením (srov. § 96 odst. 6 o. s. ř.), řízení muselo dospět do stádia meritorního rozhodnutí (zamítnutí žaloby) a stěžovatel musel strpět i nárůst nákladů řízení. Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu (např. i vrchním soudem zmiňovaný rozsudek ze dne 25. 11. 2020 sp. zn. 27 Cdo 2773/2020) se dále podává, že poskytl-li žalovaný žalobci požadované plnění na základě pravomocného rozsudku odvolacího soudu, který byl později zrušen Nejvyšším soudem, je soud povinen v řízení pokračovat a ve věci meritorně rozhodnout. Výrok

rozhodnutí bude tedy po formální stránce vždy zamítavý a pouze důvod, který vedl k zamítnutí žaloby, umožní rozlišit, zda jde o rozhodnutí ve prospěch žalobce či žalovaného, a to i při posuzování úspěchu či neúspěchu ve věci v souvislosti s rozhodováním o náhradě nákladů řízení.

27. Přestože byla ve finále stěžovatelova žaloba formálně zamítnuta, resp. vrchním soudem byl potvrzen zamítavý rozsudek krajského soudu (vrchní soud totiž nemohl ani rozhodnout jinak), měl stěžovatel v prvním dovolacím a ve druhém odvolacím řízení plný úspěch, neboť obdržel plnění, které žalobou požadoval a v jeho prospěch vyznělo i odůvodnění rozsudku vrchního soudu. Stěžovateli tak měla být přiznána náhrada nákladů řízení podle zásady úspěchu ve věci (§ 142 odst. 1 o. s. ř.) za ty úkony právní služby, které v této části řízení účelně vynaložil.

VII. Závěr

28. Ústavní soud tak uzavírá, že vrchní soud, který při rozhodování o nákladech řízení nezohlednil, že řízení bez zavinění stěžovatele dospělo do stádia, kdy žaloba musela být zamítnuta (jiná možnost ani neexistovala), přestože byl stěžovatel v části řízení fakticky úspěšný, a tuto skutečnost nepromítl do rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, porušil stěžovatelovo ústavně zaručené základního právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny, resp. právo na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

29. Z výše uvedených důvodů Ústavní soud stěžovateli vyhověl a napadený rozsudek vrchního soudu ve výroku o náhradě nákladů řízení zrušil podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu. V dalším řízení bude úkolem vrchního soudu, aby o nákladech řízení rozhodl ve světle závěrů plynoucích z tohoto nálezu.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Bezplatná obhajoba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Omezení vlastnického práva veřejným prostranstvím a bezdůvodné obohacení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Opomenuté vyjádření účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Služební poměr](#)
- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Pohledávka](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvenční řízení a náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)